

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, se sídlem Plzeň, Martinská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2006, č. j. 17 Ca 16/2005 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městského obvodu Plzeň 1, sociálního odboru, ze dne 15. 2. 2005, č. j. SO/5018/2004–Kf-174, vydaným podle § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, § 90 a § 94 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení ve znění pozdějších předpisů a též § 4 a § 7 zákona č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci zamítnuta v souladu s § 7 naposledy uvedeného zákona žádost o dávku sociální péče s odůvodněním, že žadatel o dávku nedal povolení k ověřování skutečností rozhodných pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu a neprojevil snahu zabezpečit si zvýšení příjmu vlastní prací (§ 3 odst. 5 zákona o sociální potřebnosti), přestože byl písemně informován o způsobu, jakým má tuto snahu prokazovat. Formuláře, které mu pro tento účel byly sociálním odborem zaslány, vrátil dne 21. 1. 2005 nevyplněné zpět.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 4. 2005, č. j. OSVZ/1695/05, bylo odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ÚMO Plzeň 1 jako opožděně podané zamítnuto podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“).

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal u Krajského soudu v Plzni přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného a namítal, že žalovaný nepřezkoumal řádně důvody odvolání, nebral v úvahu jím navržené důkazy a napadené rozhodnutí označil, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako zatížené vadami, které měly za následek protizákonné a nesprávné rozhodnutí. Žalobce poukazoval na nezákonnost rozhodování dotčených úředníků obou správních orgánů, jakož i soudů a žádal o odklad výkonu rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Jelikož žaloba postrádala zákonem stanovené náležitosti, byl žalobce usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 6. 2005, č. j. Nc 1010/2005 – 8, vyzván k doplnění a upřesnění žaloby tak, aby byly připojeny písemné důkazy, které žalobce navrhuje provést k prokázání svých tvrzení a aby byly připojeny též stejnopisy napadených rozhodnutí. Žalobce byl poučen o náležitostech podání ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jakož i o náležitostech žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. s tím, že je povinen odstranit ve lhůtě jednoho týdne od doručení soudní výzvy vady svého podání, jinak bude odmítnuto. Soud jej zároveň upozornil, že rozšířit žalobu o další žalobní body může jen ve 2 měsíční lhůtě od doručení napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a rovněž poučen, že zákonnost napadeného rozhodnutí soud přezkoumává podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 27. 1. 2006, č. j. 17 Ca 16/2005 – 44, Krajský soud v Plzni žalobu odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce sice převzal rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2005 dne 9. 5. 2005, avšak zásilka byla uložena na poště dne 22. 4. 2005, takže konec dvou měsíční lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), bez ohledu na datum skutečného převzetí rozhodnutí žalobcem, připadl na den 25. 6. 2005; protože se jednalo o sobotu, byl posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.), tedy pondělí 27. 6. 2005. Tento den byl také posledním dnem nejen pro podání žaloby, ale i pro její doplnění tak, aby splňovala zákonem stanovené náležitosti a byla projednatelná soudem. Žalobce však na usnesení soudu k doplnění a upřesnění žaloby reagoval podáním datovaným 26. 6. 2005, k poštovní přepravě odevzdaným dne 27. 6. 2005, které však neobsahovalo rozšíření žalobních bodů. V žalobě (ani v jejím doplňku) nezpochybnil výrok napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jeho odvolání jako opožděně podané zamítnuto, když nenamítal, že jeho odvolání opožděně podané nebylo. Krajský soud v Plzni upozornil, že je v tomto řízení vázán žalobními body ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Žalobce se však svými žalobními body minul s výrokem napadeného rozhodnutí žalovaného, takže soudu nezbylo, než žalobu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek přes výzvu soudu nebyl odstraněn, přičemž v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat. Pokud žalobce žádal o vyslovení odkladu vykonatelnosti rozhodnutí ÚMO Plzeň 1, upozornil jej krajský soud, že podle soudního řádu správního lze rozhodnout pouze o odkladném účinku žaloby, nikoliv o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí uvedeného správního orgánu. Ve věci je tedy pojmově vyloučeno rozhodnout o požadovaném, protože předmětem přezkumu soudu v této věci je napadené rozhodnutí žalovaného, takže se jedná o nepřipustný návrh.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž napadené usnesení Krajského soudu v Plzni označuje jako „vyjádření“ a v níž vyslovuje

svůj nesouhlas s postupem uvedeného soudu. Vytýká soudkyni, že věcně nepřezkoumala podle žalobních bodů jeho žalobu, ani odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani jeho žádost o požadovanou dávku. Namítá, že odůvodnění napadeného usnesení místo toho obsahuje množství textu, ve kterém „soudkyně míchá popis průběhu řízení se svými i cizími názory tak, aby se v tom nikdo nevyznal.“ Stěžovatel odmítá poučení soudu o povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, „kterého chudému stěžovateli státní moc ČR“, proti které je tato stížnost namířena, nejspíše opět pomocí ČAK opět hodlá vnutit, aby hájil jeho zájmy!“. ČAK vyslovuje přesvědčení, že nedobrovolné zastupování stěžovatele vnuceným advokátem je další zvráceností namířenou proti lidu, která se dostala do legislativního systému ČR. Stěžovatel se už nikde, nikdy více, nikým nenechá přinutit dobrovolně podepsat plnou moc, nějakému zkorumpovanému advokátu nevyjímaje. Dále stěžovatel vyslovuje pochybnosti o kompetentnosti a spravedlivém přístupu pracovníků správního orgánu I. i II. stupně při projednání jeho žádosti. Ostatní jeho námitky (které však s věcí samou nesouvisejí) se týkají jeho negativního hodnocení výběru a jmenování kandidátů do funkce soudců Ústavního soudu.

Krajský soud v Plzni výzvou ze dne 4. 4. 2006, č. j. 17 Ca 16/2005 – 53, uložil stěžovateli, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy sdělil jméno advokáta, který jej bude v řízení o podané kasační stížnosti zastupovat a současně předložil plnou moc tomuto advokátu udělenou, nebo aby v téže lhůtě podal žádost o ustanovení advokáta soudem a současně předložil soudu vyplněné prohlášení o příjmech, majetkových a osobních poměrech. V souvislosti s druhou částí výzvy jej poučil, že ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s., může být advokát jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven tehdy, prokáže-li stěžovatel, že splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Uvedená podmínka se přitom prokazuje prohlášením o příjmech, majetkových a osobních poměrech (příslušný formulář byl stěžovateli soudem doručen). Krajský soud v Plzni stěžovatele poučil, že nebude-li ve stanovené lhůtě odstraněn nedostatek povinného zastoupení advokátem, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne, neboť v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle zákona zastoupen advokátem.

Výzva soudu byla uložena na poště P. dne 6. 4. 2006, protože adresát nebyl zastižen. Osobně si ji stěžovatel převzal na poště dne 21. 4. 2006, jak vyplývá z údajů na doručence obálky, v níž byla výzva doručována. Na výzvu soudu reagoval stěžovatel dopisem ze dne 21. 4. 2006, osobně doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 12. 5. 2006, v němž stěžovatel znovu nesouhlasí se snahou soudkyně „vnutit chudému žalobci svého advokáta, aby chránil jeho zájmy“. Plnou moc udělenou jím vybranému advokátovi stěžovatel nepředložil.

Žalovaný přípisem ze dne 21. 4. 2006 sdělil soudu, že nepovažuje za nutné vyjadřovat se ke kasační stížnosti stěžovatele ze dne 17. 2. 2006.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s poznámkou, že přes snahu soudu k odstranění nedostatku povinného zastoupení advokátem a odstranění vad kasační stížnosti, se tyto nedostatky nepodařilo odstranit. Stěžovatel není v řízení zastoupen advokátem.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nutno předeslat, že stěžovatel v řízení správním i v řízení před soudem vystupuje jako osoba s vysokoškolským vzděláním, nikoliv však s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Musí být proto v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, jak vyžaduje citované ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Přitom nutno zdůraznit, že ustanovení o povinném zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti advokátem nezakládá nerovnost účastníků řízení, neboť má naopak zajistit jejich rovnost tak, aby stěžovatel nebyl proti žalovanému správnímu orgánu znevýhodněn v důsledku neznalosti zejména procesních právních předpisů. Nelze rovněž souhlasit s tím, že stěžovateli je takto „vnucován“ advokát vybraný soudem, neboť sám stěžovatel má možnost si advokáta zvolit a jím zvolenému advokátu udělit plnou moc k zastupování.

V projednávané věci však stěžovatel neodstranil nedostatek povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti, neboť nedoložil plnou moc, osvědčující, že je zastoupen advokátem a návrh soudu na doložení předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, a tím i možnost, aby mu byl advokát ustanoven soudem, opakovaně odmítl. Přitom výzva soudu ze dne 4. 4. 2006, č. j. 17 Ca 16/2005 – 53, obsahovala výslovné poučení, že nebude-li nedostatek povinného zastoupení advokátem ve lhůtě odstraněn, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. K takové procesní situaci došlo v právě projednávané věci, přičemž nedostatek povinného zastoupení advokátem je takovým nedostatkem podmínky řízení, pro který nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Nejvyšší správní soud proto musel kasační stížnost odmítnout, aniž by se dále zabýval nedostatkem dalších náležitostí kasační stížnosti (§ 46 odst. 1 písm. a), § 105 odst. 2 a § 106 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu